

Stands den umiddelbare fare for atomkrig og skab i stedet en alliance mellem USA, Rusland og Kina om menneskehedens fælles mål

Det følgende er et uddrag af LaRouchePAC Internationale fredags-webcast, 5. februar, 2016.

Hele webcastet, inkl. engelsk udskrift, kan ses her:
<https://larouchepac.com/20160205/friday-webcast-february-5-2016>

Matthew Ogden: Vi vil afslutte aftenens udsendelse ved at bede Jeffrey Steinberg om at give os hr. LaRouches svar på aftenens spørgsmål fra institutionelt hold, som er et særdeles relevant og rettidigt spørgsmål. Det lyder som følger:

»Der er voksende spænding mellem NATO og Rusland samtidig med, at udenrigsminister John Kerry forsøger at arbejde tættere sammen med sin russiske modpart, udenrigsminister Sergei Lavrov, for at søge en afslutning på den fem år lange syriske krig. Og amerikanske og russiske militærfolk er engageret i intensive diskussioner om at forhindre et utilsigtet militært sammenstød i det nordlige Syrien. Hvad er Deres anbefalinger mht. måder til at bygge bro over uenighederne mellem NATO og Rusland og bevæge sig i retning af en mere harmonisk sameksistens? Hvad er deres ideer mht. at bygge bro over disse uenigheder?«

Jeffrey Steinberg: Tak, Matt. Jeg tror, at den vigtigste pointe, som bør resonere i alles tanker netop nu, efter at have hørt Keshas (Keshia Rogers) fremlæggelse, og dernæst Bens (Benjamin Deniston) fremlæggelse, er indlysende; at det største område for samarbejde mellem USA, førende lande i Europa, Rusland og Kina, ligger i at forfølge menneskehedens fælles mål. Og det vil sige menneskets udenjordiske forpligtelse; at gøre videnskabelige opdagelser i samarbejde med andre store nationer

på denne planet. Hvis man tænker på de udfordringer, der netop er blevet fremlagt i summarisk form om menneskets søgen for at forstå universets natur, forstå vores Solsystem og se videre end det, ind i de større galakser; så bliver det meget indlysende, at USA, Kina og Rusland har langt større fælles interesser, end den form for uenigheder, der nu, samtidigt, lader os stå på randen af en potentiel krig, der meget let kunne blive til en atomkrig med menneskehedens absolutte udslættelse på Jorden. Så udgangspunktet er at forstå menneskehedens store udfordringer og store søgen; og fra dette standpunkt er det meget vigtigt at se på og overveje, hvad der er blevet gjort imod os. USA, der var en pioner inden for nogle af de store opdagelser; Matt citerede netop fra præsident Kennedys sidste tale. Alle jer derude husker utvivlsomt præsident Kennedys tale, da han lancerede Apollo-programmet og lovede at sætte en mand på Månen før årtiets udgang; ikke, fordi det var let, men fordi det var en af menneskehedens store udfordringer. Vi må forstå, at, på nuværende tidspunkt er USA faldet i så stort et sort hul, at vi må samarbejde med Rusland og med Kina for at grave os op af det her og lancere et reelt og levedygtigt rumprogram, der skuer fremad, ind i fremtiden. I dag, pga. Obamas politik med at lukke Rumfærgen ned og dernæst annullere Constellation-programmet, er det umuligt for en amerikansk astronaut at komme op til den Internationale Rumstation uden at tomle et lift med russerne. Så selv i den mest rudimentære form er det, vi foretager os i rummet, den meget begrænsede indsats, som vi er engageret i, noget, vi ikke længere er i stand til at gøre på egen hånd. Tilbage i 1972 var NASA i gang med at udvikle en atomdrevet raket; og det hele drejede sig om planerne om en bemanded mission til Mars, som

forventedes af ville finde sted i 1980'erne eller 1990'erne, allersenest. I stedet har vi fået 'husarrest'.

Samtidig, mht. dette spørgsmål om NATO og Rusland, fremlagde forsvarsminister Ashton Carter tidligere på ugen i en tale til Economic Club of New York et overblik over USA's nye forsvarsbudget, som i de nærmest kommende dage vil blive annonceret af præsident Obama. Og i denne tale gjorde Carter det absolut klart, at USA nu karakteriserer Rusland og Kina som værende de to, største sikkerhedstrusler for USA. Dette er 25 år efter Sovjetunionens opløsning og afslutningen på Warszawa-pagten, afslutningen af den Kolde Krig; og begyndelsen til en meget kort periode med reel opbygning af samarbejde om betydningsfulde, internationale sikkerhedsspørgsmål. Nunn-Lugar-loven hældte hundreder af millioner af dollars ind i et samarbejdsprogram med Rusland for at sikre de atomvåbensystemer, der nu var spredt mellem tidligere dele af Sovjetunionen; lande som Ukraine, Kasakhstan og andre. Hvor der var samarbejde mellem USA og Rusland om at sikre atombrændslet, om at afmontere nogle af ICBM'erne; og der var skridt i retning af positivt samarbejde – rumprogrammet, programmet for den Internationale Rumstation, var en refleksion af dette.

Men nu er vi nået til et punkt, hvor pludselig, af grunde, der ikke har noget som helst rationelt grundlag, definerer vi Rusland og Kina som vore strategiske fjender. Så, ja, på den ene side kæmper udenrigsminister Kerry og visse førende kredse inden for Pentagon, inden for vore uniformerede militære tjenester, for at arbejde sammen med Rusland om grundlæggende set at nå frem til en afslutning på en fem år lang krig, der har udgjort et af de værste folkemord i nyere historie; det har fundet sted i Syrien. Og ja, vi har disse samarbejdsområder; men samtidig er der andre ledende personer – inklusive præsident Obama selv – der forsøger at gøre alt, hvad der står i deres magt, for at dæmonisere præsident Putin. Den selv sammen dag - 25. januar – hvor Kerry og Lavrov havde håbet på at kunne indlede fredsforhandlinger i Geneve for at bringe en våbenhvile, og dernæst en afslutning, på konflikten i Syrien, sendte *BBC Panorama* en udsendelse, som var et sønderlemmende, personligt, plumpt angreb på den russiske præsident Vladimir Putin. Og udsendelsens stjerneattraktion var en embedsmand fra det amerikanske Finansministerium ved navn Adam Zubin; som grundlæggende set kom med en række vulgære, verbale angreb på præsident Putin. To dage senere, den 27. januar, roste præsident Obamas personlige talsmand – Josh Earnest – ved Det Hvide Hus Zubins kommentarer og sagde, at dette var en meget god refleksion af, hvad USA's tankegang er omkring Rusland.

Og yderligere – og husk på, at man ser på britisk-fabrikeret provokation – for blot 24 timer siden sendte BBC en anden udsendelse, et scenarie for tredje Verdenskrig, der blev til en atomkrig, og som gav Rusland skylden ved at komme med påstande om en eller anden form for mytelignende russisk invasion af en af de Baltiske Stater. Denne form for provokationer er en refleksion af et desperat og bankerot Britisk Imperiesystem, der inkluderer Wall Street, og inkluderer det, der er blevet

gjort mod den amerikanske økonomi, mod det amerikanske folk, for at ødelægge vores arbejdsstyrkes produktive evner. Det har fundet sted med stadigt voksende intensivering i løbet af de seneste 15 år, hvor briterne grundlæggende set har haft kontrollen over USA's præsidentskab under Bush-Cheney og endnu mere nu, under Obamas præsidentskab.

Det, som hr. LaRouche understregede omkring det umiddelbare brændpunkt i situationen i Syrien, er, at man har angivelige amerikanske allierede – særligt Tyrkiet og, i anden række, Saudi Arabien – der gør alt, hvad der står i deres magt, for at anstifte en hændelse i forbindelse med konflikten i Syrien, der vil trække NATO og Rusland ind i en strategisk krig. Vi har allerede for nogle måneder siden oplevet, at Tyrkiet nedskød et russisk fly med påstanden om, at det krænkede tyrkisk luftrum. Selv de mest detaljerede redegørelser, der repræsenterer en russisk krænkelse af dette luftrum – og der er masser af grunde til at betvivle, at dette i det hele taget fandt sted – siger, at flyet befandt sig i tyrkisk luftrum i alt 17 sekunder. Det er ikke en overtrædelse, der berettiger til en nedskydning på et tidspunkt, hvor Tyrkiet også forsøgte at anråbe NATO-charterets kollektive sikkerhedsaspekter. Med andre ord, så gennemfører Tyrkiet provokationer imod Rusland, der har til hensigt at trække hele NATO – inklusive USA – ind i en strategisk konflikt med Rusland, på et tidspunkt, hvor dette meget vel kunne udløse starten på en generel krig, der fører til atomkrig.

Nu er det almindelig kendt, at Erdogan-regeringen i Tyrkiet har været på understøttelse fra saudierne i den seneste tid, især og i særdeleshed siden Kong Salman erstattede Kong Abdullah i Saudi Arabien. De nylige valg i september, hvor Erdogans parti vandt et knebent absolut flertal i det tyrkiske parlament, var resultatet af billioner af dollars i saudiske penge, der strømmede ind i AKP's pengekitter og grundlæggende set købte den aktuelle tyrkiske regering. Med Saudi Arabien og Tyrkiet har man desuden to af de førende redskaber under dette desperate Britiske Imperiums kontrol. Så vi har en situation, der på mange måder minder om de imperiespil, som briterne spillede, og som førte til udbruddet af Første Verdenskrig. Bortset fra, at vi nu befinder os i en meget anderledes verden; en verden, der defineres af atomvåben. Og når man tager i betragtning, at hele det transatlantiske område gennemgår både et finansielt og et fysisk-økonomisk sammenbrud, samtidig med, at Rusland har skabt flere kvalitative fremskridt inden for dets militære kapaciteter, fra det strategiske og til det konventionelle niveau; så må man komme til den konklusion, at desperate galninge i det britiske monarki, i Obamaregeringen, der ikke har nogen som helst idé om konsekvenserne af deres handlinger, er i færd med at drive verden i retning af en atomar konfrontation.

Hvis man står med et sammenbrud i realøkonomien, står man med et sammenbrud i evnen til at føre en krig i dybden; og i en æra med atomvåben betyder dette, at man vil være hurtigere til at ty til anvendelsen af atomvåben. Det, der nu foregår i Syrien, er, at vi nu står med truslen om, at Tyrkiet vil invadere det nordlige Syrien. Ved en

såkaldt »donorkonference« for en fremtidig Marshallplan til genopbygning af Syrien efter denne katastrofe, meddelte en toprepræsentant fra det saudiske Forsvarsministerium, at Saudi Arabien forberedte sig til at sende kamptropper ind i Syrien. Og forsvarsminister Ashton Carter her i USA sprang øjeblikkelig op og roste saudierne for deres planer om at gennemføre en militær invasion. Men det har saudierne ikke kapacitet til; de er ved at tabe krigen i Yemen. Men når saudierne taler om denne form for militæraktion, så antag, at vi taler om andre nationer, der er på saudiernes lønningsliste, og start med Tyrkiet. Og Tyrkiet har selvfølgelig, som et NATO-land, gjort det klart, at de vil anråbe den selektive del af NATO's charter; at trække alle NATO-lande, inklusive USA, ind i en konfrontation med Rusland i Syrien.

Den russiske støtte, som blev formelt inviteret af Assad-regeringen, har nået et punkt siden begyndelsen af det russiske engagement i slutningen af september 2015, hvor de forskellige jihadistiske grupper og saudisk-støttede oprørere er ved at blive afgørende nedkæmpet. Under en militær kampagne kan man aldrig give en sikker dato for disse ting, men netop nu strammes løkken i det nordlige Syren omkring området for den afgørende by Aleppo, hvor en forseglede grænse mellem Syrien og Tyrkiet er begyndt at blive en realitet. Tyrkiet har været hovedruten for leverance af våben og anden støtte ind til Islamisk Stat, Nusra Front og de forskellige, saudisk-støttede salafistiske grupper, der har kæmpet mod den syriske regering. Med denne grænse forseglede, og med Aleppo, der hurtigt er ved at blive omringet, er vi ved at nå frem til et punkt, hvor den syriske regering, med russisk støtte, kunne opnå et strategisk gennembrud i denne kamp; den kunne blive afsluttet, selv før afslutningen af de fredsforhandlinger, som Kerry og Lavrov arbejder på.

Dette er altså en desperat situation, hvis man sidder i London og ser på, at de tyrkiske og saudiske muligheder pludselig begynder at smuldre. Så vi befinder os på et tidspunkt med alvorlig fare, hvor en tyrkisk aktion kunne blive udløseren. Husk, at det var et politisk mord i Sarajevo, der blev den fiktive udløser af Første Verdenskrig; hvor, som hr. LaRouche i årevis har påpeget, denne krig i virkeligheden begyndte i 1890 med briternes intention om at starte en krig, da Bismarck blev dumpet som kansler i Tyskland.¹ Så på overfladen finder der begivenheder sted, men på et dybere plan står vi og ser på et døende imperiums handlinger.

Så, hvis USA er seriøs omkring en genoplivelse og genopbygning af relationer med Rusland, og gennem forlængelse, også med Kina, så er det første, der må ske, at det potentielle punkt for en udløsning af en total eksplosion, der muligvis vil føre til en atomkrig, må bremses. Og det betyder, at fornuftige kræfter i USA, fornuftige kræfter i Europa, i NATO, bliver nødt til at sætte hårdt og tungt ind over for Tyrkiet. Og Erdogan må få besked på, »Kan du så stoppe!«; saudierne må få besked på,

»Kan I så stoppe!«. Og et af de mest effektive, første skridt hen imod dette, vis-a-vis saudierne, ville være at insistere på, at de 28 sider fra den oprindelige Fælles Kongresundersøgelsesrapport om 11. september (2001) offentliggøres og udbredes mest muligt netop nu. Saudierne stod bag 11. september-angrebet på vegne af briterne; med den hensigt at indføre et Bush-Cheney-diktatur i USA. Det er sandheden i den sag; og denne sandhed er systematisk blevet undertrykt ved at undertrykke disse 28 sider – først af Bush, og nu af Obama. Så hvis man ønsker at standse en umiddelbar krigsfare, hvis man har noget som helst ønske om, at USA skal genoptage sin indsats for menneskehedens fælles mål – hvilket vil sige en alliance med Rusland, en alliance med Kina for at avancere med disse store projekter i rummet, i vores Sol-system, for at udforske disse dybder og dernæst fortsætte ud i galaksen – så må man træffe visse omgående hasteforanstaltninger for grundlæggende set at afskære faren for krig, før vi befinder os i en situation, hvor denne plan vil befinde sig i den største fare i hele menneskehedens hidtidige eksistens.

¹ Se: Tema-artikel, *EIR* (dansk): »Afsættelsen af Bismarck og starten til Første Verdenskrig«, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=6895>